

Kendi ağırlığının üç katıyım. Gönlümde huzur yok, katılaşmış, dermansız, yakıp yıkanların izleri bile silinmiş, bahanelerimi artık hatırlamıyorum. Gün silinmiş, gökyüzü bulanmış, ruh saklanmış gözüm-den, beynime ateş karıncaları yuva yapmış, vehim taşıyor iğne deliğinden.

Öğrendiklerim iz bırakmıyor. Dünyamda bir değişiklik beklemiyorum. Bana kimsenin faydası olacağını sanmıyorum. Elimden tutmak isteyenleri kendi kuyuma çekeceğimden korktuğum için uzaklaştırmaya çalışıyorum. İçimde saniyelerimi sayan ve hınzırca gülümseyen bir şeytan var: *Nasıl sa sonunda benimle uzlaşacaksın.*